

El seu PIB creixerà aquest any al voltant d'un 3% i és una de les vuit economies més competitives del món

Sandra Buxaderas
CORRESPONSAL
BRUSSEL·LES

El govern socialdemòcrata suec no pensa fer cas de la doctrina liberal impulsada aquesta setmana per la Comissió Europea com a guia per a competir amb els Estats Units, la Xina o l'Índia. Pocs dies després que el president comunitari, José Manuel Durão Barroso, proposés als països de la UE una revisió de l'estratègia econòmica de Lisboa molt escorçada cap a les tesis liberals, el ministre d'Economia suec, Pär Nuder, ha anunciat que apujarà taxes gradualment d'aquí als propers 5 o 10 anys. Diu que Suècia ha demostrat com el benestar social i la competitivitat econòmica poden ser uns amics excel·lents: és un dels 8

Milers de francesos es manifesten per les 35 hores

Redacció
PARÍS

Centenars de milers de persones van envair ahir els carrers de les principals ciutats de França en defensa de la llei de les 35 hores de treball setmanal, que el govern de Jean-Pierre Raffarin vol reformar amb l'autorització dels treballadors de l'empresa privada a treballar més temps.

La manifestació més important va tenir lloc a París, on es van concentrar unes 90.000 persones, segons els organitzadors, que van xifrar en 500.000 les persones que van participar en la protesta a tot França. L'assistència multitudinària va ser un èxit gràcies a la unitat sindical i al suport rebut per les forces polítiques d'esquerra. El secretari general del Partit Socialista, François Hollande, va demanar al govern que, davant les mobilitzacions, no reformi la llei.

Es posa en coneixement general que l'inici de les obres de soterrament del carrer Torrent Roig serà el proper dilluns dia 7 de febrer.

Aquesta obra comportarà, entre d'altres, greus problemes d'accessibilitat rodada al casc urbà, durant el termini de la seva execució.

Per tal de minimitzar les inevitables molèsties, es recomana seguir els rètols informatius i les indicacions de la Policia Local, i respectar les restriccions d'estacionament i circulació.

Demanem que disculpin les molèsties i agraim d'antuvi la seva col·laboració.

Cabriels, 2 de febrer de 2005
L'ALCALDE
Joaquim Colomer Godàs

països més competitius del món, i ahora el que té els impostos més elevats.

L'executiu de Barroso, amb comissaris escollits pels governs de la UE, ha optat pel diagnòstic contrari: creu que el model social europeu és massa car i s'ha de modernitzar –que en aquest cas vol dir retallar– per poder atendre una població cada cop més envellida, exigent amb els serveis però poc disposada a pagar impostos.

Què demana la gent?

En canvi, Pär Nuder ha dit aquesta setmana al *Financial Times*: “Contràriament als meus col·legues europeus, goso dir el que és necessari. El que la gent està demanant-nos a tot Europa és que hauríem d’invertir més en el sector públic”. I ho diu un any abans de les eleccions, segur que els suecs li fan costat. No és casualitat que els suecs hagin rebutjat entrar a la zona euro: veuen les normes de funcionament de la

Suècia desafia la nova doctrina de la Unió Europea i apuja els impostos

El país nòrdic fa compatibles el creixement i el benestar social

moneda única com una amenaça potencial a l'Estat de benestar.

L'economia sueca no se n'ha ressentit, ben al contrari: l'any passat el PIB va créixer un 3,7% i enguany s'enfilà també tres punts. I això que la càrrega d'impostos va suposar el 51,4% del PIB l'any 2003, deu punts més que la mitjana europea –a Espanya va ser del 36,5%–. Això li permet fer pam-i-pipa a

les altres economies europees en nivell d'inversió en R+D, ja que arriba al 4,3% del PIB, molt per sobre del 2% de mitjana. Precisament Barroso ha donat molta importància a aquesta despesa i és en una de les poques àrees on creu que s'hi han d'augmentar els fons públics.

A part, la productivitat sueca és la segona més elevada de la UE i l'any passat va créixer per sobre de l'americana. L'atur és

dels més baixos. El model social “nòrdic”, a més, li permet tenir unes taxes d'activitat de les més altes de la UE, ja que l'atenció estatal envers infants i persones dependents permet que les dones puguin anar a treballar o que els homes demanin permisos per paternitat. El secretari d'Estat de Finances, Jens Henriksson, va agafar-se quatre mesos de permís quan va néixer el segon fill, i diu: “La gent potser es pot permetre de tenir cinc televisions de pantalla plana, però el que realment vol són bones escoles per als nens”. L'escola i la universitat són gratuïtes i amb molt bon nivell, un factor que és al darrere de l'alta productivitat. Henriksson diu que l'increment d'impostos és necessari per pagar l'augment dels costos dels serveis públics en els propers 30 anys. Encara no ha decidit quins impostos apujarà; el de societats fins ara l'ha mantingut relativament baix –del 28%– per poder competir en una economia globalitzada.

PORTA OBERTA

L'administració pública del segle XXI

GRUP HAYEK

La figura de l'administració pública se'ns ha fet tan habitual, i estén els seus tentacles sobre tants àmbits, que se'ns faria estrany no trobar-nos-la a qualsevol racó. De fet, aquesta realitat no és pas nova: la història de la humanitat ja fa alguns milers d'anys que ve acompanyada per una forma o altra d'intervenció “pública”, la qual s'executa a través d'organitzacions i professionals especialitzats a dur-la a terme. Allò que sí que és nou, però, és el propòsit que aquest tipus d'organitzacions han adquirit (avui ja no és el benefici del rei o dels privilegiats, sinó el bé col·lectiu), i les dimensions que han arribat a tenir: ara mateix, el sector públic gestiona entre el 40 i el 50% del PIB del país. És a dir: que de gener a maig vostè i nosaltres treballeu per alimentar el sector públic.

Ineficàcia

Davant d'una envergadura d'aquest ordre, és necessari preguntar-se si els recursos gastats –que, tòpics a banda, tant han costat de guanyar als particulars que en darrer terme els han proporcionat– no haurien estat més ben esmerçats per part dels ciutadans mateixos. Igualment, ens hem de demanar si els resultats obtinguts justifiquen el muntatge. En aquest sentit, no falten crítiques a la falta d'eficàcia de les administracions públiques, sigui a l'hora de garantir la seguretat ciutadana, de gestionar el sistema de pensions o de garantir la neteja. Tampoc s'escapa a ningú que xacres com la politització, les corrupteles i corrupcions (preguntin a qualsevol empresa concessionària de serveis), el burocratisme o la prepotència impregnen massa ens públics. I encara hi ha més unanimitat per denunciar la falta d'eficiència d'aquestes organitzacions: en la majoria de casos, és clar que el *value for money* que ens proporcionen és francament millorable.

D'entrada, doncs, podem avançar que des d'una perspectiva liberal estem convençuts que bona part de la tasca que realitza el sector públic (de l'ensenyament a la sanitat, passant pel transport i les polítiques actives d'ocupació) els agents privats

la farien millor i de forma més eficient, sense que s'hagués de perdre ni una engruna d'equitat. A aquestes altures, només confon provisió amb finançament qui –interessadament– vol. No és que els emprenedors i els professionals del món privat siguin per naturalesa *millors* que els seus homòlegs del món públic, simplement és que el medi ambient en què es mouen els primers els impulsa a l'esforç i a la millora permanent, mentre que l'entorn dels segons sovint els panseix i bloqueja. Sense oblidar que en l'àmbit privat els *dolents* queden aviat fora de joc, en contrast amb el dolç destí que espera els mediocres i mandrosos –minoria, sí– que escullen refugiar-se sota el mantell públic, on la filosofia dominant és la de “Si ho fas bé no passa res; si ho fas malament, tampoc”. Això mata qualsevol organització.

Monopoli de la justícia

Que no hi hagi confusió, però: els liberals no qüestionem l'existència d'un àmbit públic. En absolut. Al revés: creiem necessari que hi hagi qui tingui el monopoli de la violència legítima, qui garanteixi la justícia, qui disposi de la legitimitat i la capacitat de desenvolupar determinades vessants de l'acció col·lectiva... perquè sabem que aquest és un requisit del progrés. Fins i tot veiem amb enveja algunes administracions públiques –Austràlia, Finlàndia– que són motors i pilars de les seves comunitats respectives, contrastant amb altres que han condemnat països sencers amb grans riqueses naturals a la pobresa i a l'opressió.

Els liberals tampoc qüestionem la necessitat que aquest àmbit públic sigui fort, a fi que pugui acomplir amb la seva tasca i no caigui presoner dels grups amb temptacions monopolistes ni sucumbeixi a les forces antisistema. Però sí que neguem que fort sigui necessàriament sinònim de gran. De fet, denunciem que a Catalunya –i a l'Estat espanyol encara més– el que tenim és un sector públic tan gran com dèbil (per

tant, doblement inefectiu). Un àmbit públic així és un llast en lloc d'un motor per a la col·lectivitat que l'hostatja.

Preferim recordar que hi ha encara altres greuges que els liberals podem i hem d'esgrimir davant el sector públic. Per exemple, el fet inacceptable que l'administració jugui amb regles de joc diferents de les que ens imposa als particulars. De proves no en falten: si un empresari manté en plantilla un treballador tres anys i un dia, aquell es converteix automàticament en fix. En canvi, una administració pot tenir –i de fet, en té una colla– un “interf” deu o quinze anys, i no per això té cap obligació de “quedar-se'l”. Quelcom semblant passa amb l'obligació de les empreses de contractar persones amb minusvalideses, o amb els pagaments: si un particular paga amb un dia de retard els tributs que se li exigeixen, li plouen a sobre sancions i interessos de demora; si qui no cobra és el proveïdor d'una administració, aquesta pot estar ben tranquil·la, i el particular ben preocupat. I els greuges podrien continuar: ja no parlem dels Pactes d'Estabilitat que els governs ignoren quan els convé, de les publicitats institucionals fora de tota mida, o dels Fòrums que se celebren a costa nostra. Tot sumat, estem parlant de coses massa importants per a quedar-ne al marge.

Transparent i senzill

Transparència, bona gestió (amb gestors professionals i gaudint d'autonomia), simplificació (és normal que tinguem set nivells de govern i d'administració sobre cada ciutadà?), complicitat amb la societat civil, més garanties per al ciutadà... Tots aquests han de ser trets que caracteritzin l'administració pública del segle XXI. Les eines per aconseguir-ho hi són: externalització de serveis, gerencialització, models de qualitat, noves tecnologies, cooperació interadministrativa, governabilitat, *benchmarking*... El problema és la manca de voluntat per utilitzar-les. I això no canviarà mentre des de la societat civil no posem a l'agenda de prioritats la reforma del sector públic.